

ΥΠΟΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

Εδάφιο μνήμης: «Μακάριος ο άνθρωπος όστις υπομένει πειρασμόν, διότι αφού δοκιμασθή, θέλει λάβη τον στέφανον της ζωής, τον οποίον υπεσχέθη ο Κύριος εις τους αγαπώντας αυτόν.» Ιακώβου 1/α' 12.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιακ. 1/α' 12-21, Ψαλμ. 119/ριθ' 11, Γέν. 3/γ' 1-6, Τίτο 3/γ' 5-7, Ρωμ. 13/ιγ' 12, Εφεσ. 4/δ' 22.

Όλοι το έχουμε περάσει. Προσπαθούμε να μην ενδώσουμε στον πειρασμό, αλλά στην αποκορύφωση της μάχης οι αντιστάσεις μας ελαττώνονται και δυστυχώς πέφτουμε στην αμαρτία. Ορισμένες φορές φαίνεται πως όσο προσπαθούμε να μην αμαρτάνουμε τόσο πιο αδύναμοι αισθανόμαστε ενάντια στον πειρασμό, και έτσι η κατάστασή μας φαντάζει απελπιστική. Αναρωτιόμαστε εάν έχουμε σωθεί. Είναι δύσκολο να φανταστούμε κάποιον Χριστιανό να μην έχει αναρωτηθεί για τη σωτηρία του, ιδιαίτερα μετά από μία πτώση στην αμαρτία. Ευτυχώς, μπορούμε να νικήσουμε τους πειρασμούς που μας σαγηνεύουν. Κανείς, όσο αμαρτωλός κι αν είναι, δεν είναι ανήμπορος, γιατί ο Πατέρας των φώτων (Ιακ. 1/α' 17) είναι δυνατότερος από την τάση μας στην αμαρτία, και μόνο μαζί Του και μέσω του Λόγου Του μπορούμε να νικήσουμε. Αυτό είναι το μήνυμα των εδαφίων που θα μελετήσουμε αυτήν την εβδομάδα. Οι πειρασμοί είναι αληθινοί, η αμαρτία είναι αληθινή και η μάχη ενάντια στο εγώ είναι ακόμη πιο αληθινή. Αλλά και ο Θεός είναι Αληθινός, και μέσω Αυτού μπορούμε να ξεπεράσουμε τους πειρασμούς που θέλουν να μας καταστρέψουν.

Κυριακή 12 Οκτωβρίου

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

Διαβάστε Ιακ. 1/α' 13,14. Γιατί είναι σημαντικό να ξέρουμε ότι ο Θεός δεν πειράζει κανέναν; Από πού έρχεται ο πειρασμός, και πώς αυτή η γνώση μπορεί να μας βοηθήσει στη μάχη μας ενάντια στην αμαρτία;

Ο Ιάκωβος δίνει ιδιαίτερη έμφαση: Ο Θεός όχι μόνο δεν είναι η πηγή του κακού, αλλά ούτε και του πειρασμού. Το ίδιο το κακό είναι η πηγή του πειρασμού. Σύμφωνα μ' αυτήν την περικοπή, το πρόβλημα είναι σ' εμάς, γι' αυτό και είναι τόσο δύσκολο να αντισταθούμε. Η μάχη ενάντια στην αμαρτία ξεκινάει στο νου. Όσο κι αν δεν μας αρέσει να το ακούμε, η αλήθεια είναι ότι εμείς επιλέγουμε την αμαρτία. Κανείς δεν μπορεί να μας αναγκάσει να την πράξουμε (Ρωμ. 6/ς' 16-18). Οι αμαρτωλές επιθυμίες, τάσεις και ροπές, συνεχώς τραβούν την προσοχή μας. Η Ιακ. 1/α' 14 αναφέρει ότι οι δικές μας επιθυμίες είναι που μας δαλεάζουν και μας παρασύρουν, και όταν στο τέλος ενδίδουμε, μας παγιδεύουν.

Διαβάστε Εφεσ. 6/ς' 17, Ψαλμ. 119/ριθ' 11 και Λουκά 4/δ' 8. Τι κοινό θέμα έχουν αυτά τα εδάφια και πώς σχετίζεται με τη νίκη στους πειρασμούς;

Ο Ιάκωβος διαχωρίζει τον πειρασμό από την αμαρτία. Δεν σημαίνει ότι όσοι πειράζονται, αμαρτάνουν. Και ο Ιησούς δοκιμάστηκε. Το πρόβλημα δεν είναι ο πειρασμός, αλλά το πώς ανταποκρινόμαστε σ' αυτόν. Η αμαρτωλή μας φύση, από μόνη της δεν είναι αμαρτία. Όταν όμως της επιτρέπουμε να ελέγχει τις σκέψεις μας και να ορίζει τις αποφάσεις μας, τότε γίνεται αμαρτία. Γι' αυτό και στον Λόγο του Θεού έχουμε υποσχέσεις που μας δίνουν τη βεβαιότητα για νίκη, εάν τις επικαλεστούμε και στηριχτούμε σ' αυτές με πίστη.

ΣΚΕΨΗ: Μείνετε στη σκέψη ότι αμαρτία είναι πάντοτε επιλογή μας. Εξάλλου, εάν δεν είναι επιλογή μας τότε δεν θα πρέπει να καταδικαστούμε. Τι μπορούμε να εφαρμόσουμε στην καθημερινότητά μας που θα μας αποτρέψει από το να κάνουμε λανθασμένες επιλογές;

Δευτέρα 13 Οκτωβρίου

ΌΤΑΝ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΥΛΛΑΒΕΙ

Διαβάστε ξανά Ιακ. 1/α' 13-15. Πότε ο πειρασμός γίνεται αμαρτία;

Οι όροι που χρησιμοποιούνται σ' αυτό το απόσπασμα για να περιγράψουν την αρχή της αμαρτίας, έχουν σχέση με την γέννα. Όταν μία κακή επιθυμία τρέφεται, γίνεται η «σύλληψη» της αμαρτίας, όπως γίνεται και με το μωρό στη μήτρα. «Η δε αμαρτία εκτελεσθείσα γεννά τον θάνατον» (Ιακ. 1/α' 15). Η εικόνα είναι παράδοξη: Η διαδικασία που θα έπρεπε να δώσει ζωή, καταλήγει στον θάνατο (συγκρίνετε με Ρωμ. 7/ζ' 10-13). Η αμαρτία εξαπλώνεται σαν καρκίνος, και παίρνει τον έλεγχο. Όλοι το γνωρίζουμε αυτό, γιατί όλοι έχουμε υποστεί την καταστρεπτική της δύναμη. Η καρδιά μας είναι γεμάτη κακία, και εμείς δεν μπορούμε να την αλλάξουμε.

Διαβάστε Γέν. 3/γ' 1-6. Η εμπειρία της Εύας απεικονίζει τη μάχη με την αμαρτία. Ποια βήματα την οδήγησαν στην αμαρτία;

Η αμαρτία ξεκινάει από απιστία στον Θεό. Ο Σατανάς, ο οποίος χρησιμοποίησε επιτυχώς αυτήν τη μέθοδο εξαπατώντας το ένα τρίτο των αγγέλων (Αποκ. 12/ιβ' 4, 7-9), έσπειρε αμφιβολίες στην Εύα για τον χαρακτήρα του Θεού (Γέν. 3/γ' 1-5). Η Εύα δεν αμάρτησε όταν πλησίασε το απαγορευμένο δέντρο, αλλά όταν πήρε και έφαγε τον καρπό. Από ό,τι φαίνεται, πονηρές σκέψεις προηγήθηκαν της αμαρτωλής της πράξης (Γέν. 3/γ' 6). Υιοθέτησε τις υποδείξεις του Σατανά. Η αμαρτία πάντοτε ξεκινάει στο μυαλό. Όπως η Εύα μπορεί κι εμείς να επινοήσουμε υποτιθέμενα «οφέλη» στην παράβασή μας. Στη συνέχεια, τον έλεγχο παίρνουν η φαντασία και οι αισθήσεις μας. Σύντομα δαγκώνουμε το δόλωμα και πέφτουμε στην αμαρτία. Συνήθως αναρωτιόμαστε πώς συνέβη. Η απάντηση είναι απλή: Εμείς το επιτρέπουμε να συμβεί! Κανείς δεν μας εξαναγκάζει να αμαρτήσουμε. «Με ειλικρινή προσευχή και ζωντανή πίστη, μπορούμε να αντισταθούμε στις επιθέσεις του Σατανά και να διατηρήσουμε την καρδιά μας αμόλυντη. Ακόμη και ο πιο έντονος πειρασμός δεν δικαιολογεί την αμαρτία. Όσο έντονη κι αν είναι η πίεση στη ψυχή μας, το να αμαρτήσουμε είναι αποκλειστικά δική μας πράξη. Κανείς δεν έχει την δύναμη να υποχρεώσει κάποιον να αμαρτήσει. Εάν δεν υπάρχει συναίνεση και υποχώρηση της καρδιάς, το πάθος δεν μπορεί δεν μπορεί να υπερνικήσει τη λογική, ούτε η διαφθορά να θριαμβεύσει της ηθικής.» Ε. Χουάιτ, «Christian Privileges and Duties,» Signs of the Times, 4 Οκτωβρίου 1883.

Τρίτη 14 Οκτωβρίου

«ΠΑΣΑ ΔΟΣΙΣ ΑΓΑΘΗ, ΚΑΙ ΠΑΝ ΔΩΡΗΜΑ ΤΕΛΕΙΟΝ» Ιακώβου 1/α' 16,17

Μπορεί η αμαρτία να γεννά το θάνατο, ο Θεός όμως είναι η πηγή της ζωής. Είναι ο Πατέρας των φώτων (Ιακ. 1/α' 17), γεγονός που μας παραπέμπει στη Δημιουργία (Γέν. 1/α' 14-18). Ο Θεός μάς δίνει μία νέα ζωή που είναι και το σπουδαιότερο δώρο που μπορούμε να λάβουμε από «άνωθεν» (συγκρίνετε Ιακ. 1/α' 17 με Ιωάν. 3/γ' 3). Όπως ο Παύλος, ο οποίος αναφέρεται στη σωτηρία ως το αποτέλεσμα της χάρις του Θεού (Ρωμ. 3/γ' 23,24, Εφεσ. 2/β' 8, Β' Τιμ. 1/α' 9), και ο Ιάκωβος στο 1/α' 17, αποκαλεί τη σωτηρία ως δώρο. Επιπλέον, στο επόμενο εδάφιο ο Ιάκωβος δείχνει ξεκάθαρα ότι αυτή η νέα γέννηση είναι αποτέλεσμα του θελήματος και σκοπού του Θεού για εμάς: «Εξ ιδίας αυτού θελήσεως εγέννησεν ημάς διά του λόγου της αληθείας» (Ιακ. 1/α' 18). Ο Θεός θέλει να σωθούμε. Αυτό ήταν το θέλημά Του ακόμη και πριν από την ύπαρξή μας. Θέλει να σωθούμε και να ζήσουμε αιώνια μαζί Του.

Συγκρίνεται την περιγραφή αναγέννησης του Ιακώβου, με τις περιγραφές του Παύλου και του Πέτρου; Δείτε Τίτο 3/γ' 5-7, Α' Πέτρ. 1/α' 23.

Ο Ιησούς, ο Παύλος, ο Πέτρος και ο Ιάκωβος, όλοι, συνδέουν τη σωτηρία με την αναγέννηση. Ο σκοπός του Θεού στο σχέδιο της απολύτρωσης είναι να επανασυνδέσει τους ανθρώπους με τον ουρανό. Το χάσμα ήταν τόσο μεγάλο που οι άνθρωποι δεν μπορούσαν ποτέ να το γεφυρώσουν. Μόνο η ενανθρώπιση του Θεού, ο Ιησούς, μπορούσε να επανασυνδέσει τον ουρανό με τη γη. Ο Θεόπνευστος Λόγος (Β' Τιμ. 3/γ' 16) είναι ο μόνος που μπορεί να δώσει πνευματική ζωή στην καρδιά όσων είναι ανοικτοί να λάβουν αυτό το δώρο. Εν ολίγοις, ο Πατέρας των φώτων μας αγαπάει πολύ που παρότι είμαστε ανάξιοι μάς δίνει «πάσα δόσις αγαθή, και παν δώρημα τέλειον» (Ιακ. 1/α' 17), το καλύτερο όλων των δώρων: τον Ιησού και την αναγέννηση που μας προσφέρει.

ΣΚΕΨΗ: Ποια είναι τα δώρα που λάβατε από «άνωθεν»; Γιατί είναι τόσο σημαντικό να εμμένετε σ' αυτά; Τι γίνεται όταν αυτό δεν συμβαίνει;

Τετάρτη 15 Οκτωβρίου

«ΒΡΑΔΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑ ΛΑΛΗ»

Διαβάστε Ιακ. 1/α' 19,20. Ποιο σημαντικό μήνυμα υπάρχει εδώ;

Ο Λόγος του Θεού είναι ισχυρός. Μεγάλη δύναμη όμως έχουν και τα λόγια των ανθρώπων. Πόσες φορές δεν είπαμε πράγματα για τα οποία αργότερα μετανιώσαμε; Δυστυχώς, δεν φτάνει μόνο το να ξέρουμε πόσο πόνο μπορούν να προκαλέσουν τα πικρά λόγια και πόσο καταστρεπτική είναι η οργή, για να έχουμε αυτοκυριαρχία. Με τις δικές μας δυνάμεις και ικανότητες δεν μπορούμε ποτέ να αλλάξουμε. Γι' αυτό και πρέπει να ακούμε περισσότερο τον Θεό και να Τον αφήνουμε να εργάζεται μέσα μας.

«Όταν κάθε άλλη φωνή σιγή και στεκόμαστε μπροστά Του μέσα στη σιγαλιά, η ησυχία της ψυχής καθιστά ευκρινέστερη τη φωνή του Θεού. Μας προστάζει: 'Ησυχάσατε και γνωρίσατε ότι Εγώ είμαι ο Θεός' (Ψαλμ. 46:10).» Ε. Χουάιτ, Ζ.Υ. σ. 32.

Αντιθέτως, τα προβλήματα ξεκινούν όταν σταματάμε να ακούμε τον Θεό όσο και τους συνανθρώπους μας. Είτε στο σπίτι, στη δουλειά ή και στην εκκλησία, οι διαπληκτισμοί ξεκινούν όταν κάποιος σταματάει να ακούει. Τότε, οι ομιλίες επιταχύνονται και ο θυμός αυξάνεται. Αυτή η ολισθηρή κλίση της αμαρτωλής επικοινωνίας, όπως και οι ασυγκράτητες επιθυμίες στην Ιακ. 1/α' 14,15, δεν μπορεί να φέρει τη δικαιοσύνη του Θεού.

Γι' αυτό και ο Ιάκωβος παραθέτει τη δικαιοσύνη του Θεού με την ανθρώπινη οργή. Όσο βασιζόμαστε στις ψευδαισθήσεις της αμαρτωλής μας φύσης, η δημιουργική δύναμη του Θεού εμποδίζεται και τη θέση της παίρνουν τα πικρά λόγια. Αφότου αναφέρθηκε στον Πατέρα των φώτων και σε όλα όσα έχει κάνει για μας βάση του δώρου της νέας ζωής, ο Ιάκωβος μάς προτρέπει να είμαστε προσεκτικοί με τα λόγια μας.

Τι μας διδάσκουν οι παρακάτω περικοπές σχετικά με τα λόγια; Παρ. 15/ιε' 1, Ησ. 50/ν' 4, Εφεσ. 4/δ' 29, 5/ε' 4, Κολ. 4/δ' 6.

ΣΚΕΨΗ: Θυμηθείτε την τελευταία φορά που κάποιος σας πλήγωσε με τα λόγια του. Τα συναισθήματα που νιώσατε, δείχνουν πόσο μεγάλη δύναμη έχουν τα λόγια, είτε για καλό είτε για κακό. Τι μπορείτε να κάνετε ώστε να ελέγχετε τα λόγια σας; Γιατί είναι σημαντικό να σκέφτεστε προτού μιλήσετε;

Πέμπτη 16 Οκτωβρίου

ΣΩΣΜΕΝΟΙ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΧΤΗΚΑΜΕ

Διαβάστε Ιακ. 1/α' 21. Ποιος ο ρόλος του «λόγου» σύμφωνα με τον Ιάκωβο;

Αυτό το εδάφιο ολοκληρώνει όλα όσα ειπώθηκαν για την πίστη και τη σωτηρία. Είναι μία έκκληση να αφαιρεθεί καθετί το ακάθαρμο και να διαχωριστούμε από την κακία. Η εντολή «απορρίψαντες» χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη δείχνοντας τον αποχωρισμό κάποιου από τις κακές συνήθειες που δεν έχουν καμία θέση στη ζωή που έχει παραδοθεί στον Χριστό (Ρωμ. 13/ιγ' 12, Εφεσ. 4/δ' 22,25, Κολ. 3/γ' 8, Εβρ. 12/ιβ' 1, Α' Πέτρ. 2/β' 1). Επίσης, υπαινίσσεται το να απεκδυθούμε τα «ρυπαρά ιμάτια» της αμαρτίας (σύγκρισε με Ησ. 64/ξδ' 6). Είναι αλήθεια ότι ο όρος «ρυπαριάν» που χρησιμοποιεί ο Ιάκωβος, παραπέμπει στο «ρυπαρόν ένδυμα» των φτωχών που έρχεται σε αντίθεση με τα καθαρά και λαμπρά ρούχα των πλουσίων (Ιακ. 2/β' 2). Ακολουθώντας το παράδειγμα του Ιησού, ο Ιάκωβος επικρίνει την ανθρώπινη τάση προς την εξωτερική εμφάνιση, επειδή ο Θεός ενδιαφέρεται μόνο για την καρδιά μας. Ο όρος «ρυπαρός» συναντάται και στο βιβλίο του Ζαχαρία 3/γ' 3,4, όπου ο αρχιερέας Ιησούς αντιπροσωπεύει τον αμαρτωλό λαό Ισραήλ. Ο Θεός παίρνει τα ρυπαρά ιμάτια του αρχιερέα και τα αντικαθιστά με καθαρά, συμβολίζοντας έτσι τη συγχώρεση και τον καθαρισμό του Ισραήλ. Αυτή η σκηνή διαφέρει από την γνωστή Χριστιανική εικόνα στην οποία ο Ιησούς τοποθετεί ένα λευκό καθαρό ένδυμα πάνω από τα βρώμικα ρούχα του αμαρτωλού. Άλλωστε ποιος βάζει καθαρά ρούχα πάνω από βρώμικα; Γι' αυτό πρέπει πρώτα να αφαιρεθούν τα ρυπαρά ιμάτια για να μπορέσει να βάλει τα καθαρά. Δεν σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε αναμάρτητοι για να ντυθούμε τη δικαιοσύνη του Χριστού. Εάν ίσχυε κάτι τέτοιο, τότε ποιος θα μπορούσε να σωθεί; Και φυσικά δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να σωθούμε ή να επιστρέψουμε στον Ιησού εάν αμαρτήσουμε ξανά. Αντιθέτως, δείχνει ότι πρέπει καθημερινά να υποτασσόμαστε ολοκληρωτικά σ' Αυτόν, θανατώνοντας το εγώ και τις αμαρτωλές μας συνήθειες, επιτρέποντάς Του να μας αναδημιουργήσει σύμφωνα με την εικόνα Του. Τότε, θα καλυφθούμε με το τέλει ένδυμα της δικαιοσύνης του Χριστού.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε ξανά το εδάφιο Ιακ. 1/α' 21. Πόσο προσπαθείτε να το εφαρμόσετε στη ζωή σας; Πώς κατανοείται την έννοια του «εμφυτευθέντα» Λόγου στην καρδιά σας, και πώς μπορείτε να το επιτύχετε;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 23-36.

«Το σχέδιο της απολύτρωσης προβλέπει την πλήρη απελευθέρωσή μας από τη δύναμη του Σατανά. Ο Χριστός πάντοτε αποσπά τη συντετριμμένη καρδιά από την αμαρτία. Ήρθε να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου και πρόβλεψε ώστε το Άγιο Πνεύμα να δοθεί σε κάθε μετανοημένη ψυχή για να την προστατεύσει από του να αμαρτηθεί.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 282.

«Εάν έχετε δεχτεί το Χριστό ως προσωπικό Σωτήρα, οφείλετε να ξεχάσετε τον εαυτό σας και να προσπαθήσετε να βοηθήσετε τους άλλους. Μιλήστε για την αγάπη του Χριστού, αφηγηθείτε την καλοσύνη Του. Εκπληρώστε κάθε καθήκον που παρουσιάζεται. Φέρτε το βάρος των ψυχών στην καρδιά σας και με κάθε δυνατό μέσο προσπαθήστε να σώσετε τους χαμένους. Καθώς δέχεστε το Πνεύμα του Χριστού – το Πνεύμα της ανιδιοτελούς αγάπης κι εργασίας για τους άλλους – θα αναπτυχθείτε και θα καρποφορήσετε. Οι χαρές του Πνεύματος θα ωριμάσουν στο χαρακτήρα σας. Η πίστη θ' αυξηθεί, η πεποίθησή σας θα γίνει πιο βαθιά και η αγάπη σας θα τελειοποιηθεί. Όλο και περισσότερο θ' αντανakλάτε την ομοιότητα του Χριστού σε ό,τι είναι αγνό, ευγενές κι αγαπητό.» Ε. Χουάιτ, Λ.Ζ. σ.42.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σκεφτείτε τη δύναμη των λόγων. Γιατί έχουν τόση δύναμη; Γιατί μπορεί πολύ εύκολα η ομιλία να παρερμηνευθεί; Γιατί ο τρόπος με τον οποίο λέμε ή γράφουμε κάτι είναι συνήθως πιο σημαντικός από το περιεχόμενο των λόγων μας;
2. Από όλα τα ουράνια δώρα που έχετε λάβει, ποιο είναι το σημαντικότερο, και γιατί;
3. Διαβάστε Ιακ. 1/α' 12-21. Ποιο είναι το μήνυμα της περικοπής και τι ελπίδα και υποσχέσεις μάς δίνει;
4. Η επιθυμία φέρνει την αμαρτία που οδηγεί στον θάνατο. Γιατί παρά τα όσα διακυβεύονται δεν έχουμε τις νίκες που θα έπρεπε; Πώς δικαιολογούμε την αμαρτία, και γιατί αυτό είναι ένα επικίνδυνο παιχνίδι του μυαλού;
5. Διαβάστε την παραπάνω δήλωση της Ε. Χουάιτ. Ποια σημαντική συμβουλή μάς δίνεται, ιδιαίτερα όταν η πίστη μας ταλαντεύεται;

Παρουσιάζει η έκδοση για
iBooks της **Σχολής**
Σαββάτου

Επίσης και σε PDF εντελώς δωρεάν!

www.believechannel.org

